

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 czerwca 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał wnioskodawczyni E. M. prawo do emerytury, wskazując ,że decyzja ma charakter zaliczkowy. Jednocześnie w decyzji tej odmówiono wnioskodawczyni prawa do rekompensaty do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu organ wskazał ,że wnioskodawczyni nie wykazała 15 lat pracy w szczególnych warunkach na dzień 1 stycznia 2009 roku. Zakład przyjął za udowodniony okres 9 lat 3 miesięcy i 17 dni pracy w warunkach szczególnych/ decyzja w aktach ZUS/.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła wnioskodawczyni w dniu 16 lipca 2018 roku wnioskodawczyni. Wskazała ,że pracowała na stanowisku dziennikarza i praca ta powinna być zaliczana do pracy w warunkach szczególnych niezależnie od tego czy obowiązywał w czasie jej trwania Układ Zbiorowy Pracy. /odwołanie k- 3-6/.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie . Podniesiono ,że organ rentowy zaliczył wnioskodawczyni do okresu pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia od dnia 15 marca 1982 roku do dnia 30 czerwca 1991 roku na stanowisku dziennikarza w redakcji (...), którego wydawcą była (...) (...) K(...) , gdzie obowiązywał układ zbiorowy pracy dziennikarzy, obejmujący stanowisko wnioskodawczyni. Po przejściu w dniu 1 lipca 1991 roku gazety (...) przez spółkę (...), nie zawarto nowego układu zbiorowego. Wobec powyższego wnioskodawczyni rekompensata nie przysługuje / odpowiedź na odwołanie k- 23-24/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Wnioskodawczyni E. M. była zatrudniona w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w okresie od dnia 15 marca 1982 roku do dnia 6 sierpnia 2018 roku , w pełnym wymiarze czasu pracy. W trakcie zatrudnienia wnioskodawczyni wykonywała pracę na stanowisku dziennikarza . Kolejno była zatrudniona jako dziennikarz działu informacyjnego, działu łączności z czytelnikami i dziennikarza działu miejskiego E. Ilustrowanego. W okresie zatrudnienia wnioskodawczyni nie korzystała z urlopów bezpłatnych, urlopu rodzicielskiego, natomiast korzystała z urlopu wychowawczego w okresie od dnia 9.04.1997 roku do dnia 8.04.2001 roku. Wnioskodawczyni była niezdolna do pracy do dnia 1 stycznia 2009 roku w następujących okresach:

-1.07.1991-6.07.1991

-9.04.1992-20.04.1992

-9.11.1991-30.04.1993

-6.12.1993-19.12.1993

- 3.11.1995-19.11.1996

-6.03.2002-19.04.2002

-16.06.2003-25.06.2003

-2.11.2004-26.11.2004

-25.08.2005-19.12.2005

-4.01.2007-5.03.2007

-2.10.2007-8.10.2007

-18.06.2008-6.07.2008

-5.12.2008-20.12.2008

/ świadectwo pracy w aktach osobowych, niesporne /.

W dniu 11 grudnia 2017 roku pracodawca (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wydał wnioskodawczyni świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w którym wskazano ,że wnioskodawczyni była zatrudniona w szczególnym charakterze w rozumieniu §13 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w redakcji Expressu Ilustrowanego na stanowisku dziennikarza w okresie od 15 marca 1982 roku do dnia 31 maja 2008 roku . Praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na tym stanowisku pracy. Jednocześnie pracodawca wskazał ,że w okresie od dnia 15 marca 1982 roku do dnia 30 czerwca 1991 roku w redakcji E. Ilustrowanego, którego wydawcą był (...) (...) K(...) obowiązywał Układ Zbiorowy Pracy Dziennikarzy obejmujący stanowisko wnioskodawczyni. W dniu 1 lipca 1991 roku gazeta (...) została przejęta przez spółkę (...) i nowego układu zbiorowego nie zawarto / świadectwo k- 12/.

Wnioskodawczyni przez cały okres zatrudnienia od dnia 15 marca 1983 roku do 6 sierpnia 2018 roku wykonywała pracę na stanowisku dziennikarza w redakcji gazety (...). Praca w różnych działach różniła się od siebie wyłącznie tematyką. Zasady wynagradzania pozostawały takie same. Wnioskodawczyni przede wszystkim zbierała informacje do tekstów pisanych przez siebie i reportaży. Do jej obowiązków należało również pełnienie dyżurów reporterskich. Podczas dyżurów do jej obowiązków należało jeżdżenie w teren do zdarzeń , które miały wtedy miejsce, celem uzyskania bieżących informacji. Miało to miejsce np. gdy w mieście zdarzały się wypadki , pożary itp. Dyżur trwał od 7.00 rano do 24.00. jeżeli miały miejsce jakieś nadzwyczajne wydarzenia mógł trwać do 5.00 czy 6.00 rano dnia następnego. Podczas dyżuru wnioskodawczyni musiała być w pełni dyspozycyjna.

W dziale łączności z czytelnikami wnioskodawczyni miała dodatkowo obowiązki związane z rozmowami z czytelnikami i podejmowaniem interwencji w różnych instytucjach w sprawach zgłaszanych przez czytelników. Przede wszystkim wnioskodawczyni zajmowała się pisaniem tekstów i przeprowadzaniem wywiadów. Po dniu 1 lipca 1991 roku praca wnioskodawczyni nie uległa żadnej zmianie , tak jak i innych dziennikarzy. Ilość pracy nakładanej na dziennikarzy z upływem lat wzrastała. Rosły limity miesięczne publikacji. W początkowym okresie , kiedy wydawcą było (...) (...) K(...) wynosiły kilkanaście tekstów na miesiąc a po prywatyzacji w 1991 roku liczba tekstów wzrosła do 100 miesięcznie. Rosła również objętość gazety. Gazeta początkowo liczyła 12 stron natomiast z czasem doszła do 60 stron w roku 2000. Dziennikarze w tym i wnioskodawczyni pracowali nie mniej niż 8 godzin dziennie ale ilość czasu pracy była większa. Zdarzało się ,że wnioskodawczyni przyjeżdżała do pracy w nocy jak była taka potrzeba. Czas pracy wnioskodawczyni często przekraczał 8 godzin.

/zeznania wnioskodawczyni 00;02;20 w zw z 00;44;00, zeznania świadków G. M. 00;30;59 i nast. K. Z. 00;18;57 i nast. CD k-51/

Do dnia 31 maja 1991 roku pracodawca wnioskodawczyni (...) Prasa K. Ruch, który był wydawcą E. Ilustrowanego był objęty Układem Zbiorowym Pracy Dziennikarzy . Po przekształceniu pracodawcy w wyniku jego prywatyzacji w spółkę (...) układ zbiorowy nie został zawarty z nowym pracodawcom / niesporne/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zawartego w aktach osobowych opierając się na dokumentach zawartych do akt w tym aktach osobowych wnioskodawczyni jak i dokumentach zgromadzonych w aktach ubezpieczeniowych. Ponadto ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na zeznaniach wnioskodawczyni i świadków M. i Z. , z którymi wnioskodawczyni pracowała u jednego pracodawcy w spornym okresie czasu. W ocenie Sądu zeznania zarówno wnioskodawczyni jak i świadków są w pełni wiarygodne . Są one spójne i konsekwentne oraz wzajemnie potwierdzają się. Znajdują one również potwierdzenie w dokumentach. Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności pozwalających odmówić im wiarygodności. Z zeznań świadków i wnioskodawczyni wynika w sposób nie

budzący wątpliwości ,że zarówno przed dniem 1 lipca 1991 roku jak i po tej dacie wnioskodawczyni pracowała jako dziennikarz , stale i w pełnym wymiarze czasu pracy a jej obowiązki nie uległy zmianie.

W ocenie Sądu przedmiotem sporu w sprawie jest przede wszystkim zagadnienie prawne czy warunkiem zaliczenia pracy dziennikarza do pracy w warunkach szczególnych jest objęcie go układem zbiorowym pracy dziennikarzy.

Sąd zważył , co następuje :

Odwołanie wnioskodawczyni jest zasadne a zaskarżona decyzja podlega zmianie.

Zgodnie z art. 21 ust.1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r o emeryturach pomostowych (tj. Dz. U. z 2017 r. , poz. 664) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat.

Stosownie do treści ust. 2 tego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20.03.2018 roku w sprawie o sygnaturze akt IIIAUa 595/17 (LEX 2491888) warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata przysługuje ubezpieczonym objętym systemem zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczonej według formuły zdefiniowanego świadczenia.

W myśl art. 23 ust.1 i 2 powołanej ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę; rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (zob. np. M. Zieleniecki, Komentarz do art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX/el. 2017; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 31.03.2016 r., III AUa 1899/15, LEX 2044406).

Przepisy art. 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty, tj.:

- 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej,
- 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat.

Przesłanką negatywną zawartą w art.21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych jest nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Skoro zgodnie z art.23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r., to warunek sformułowany w art. 21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Analiza układu warunkującego prawo do emerytury pomostowej prowadzi do wniosku, że świadczenie to przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym

charakterze w rozumieniu art. 32 ust.1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

W przedmiotowej sprawie bezsporne jest, że wnioskodawczyni nie nabyła prawa do emerytury pomostowej, ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Stosownie natomiast do treści art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2017 r. , poz. 1383) za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei przepis art. 32 ust.4 stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 z późn. zm.).

Z §1 cytowanego rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w §4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Przepis § 2 ust.1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Przepis §13 powyższego rozporządzenia stanowi ,że dziennikarz zatrudniony w redakcjach dzienników, czasopism, w radiu, telewizji oraz w agencjach prasowych, informacyjnych, publicystycznych albo fotograficznych, obje tych układem zbiorowym pracy dziennikarzy nabywa prawo do emerytury jeżeli spełnia łącznie następujące warunki :

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący dla kobiety 55 lat w czasie wykonywania pracy dziennikarskiej
- ma wymagany okres zatrudnienia , w tym co najmniej 15 lat pracy dziennikarskiej

W ocenie organu rentowego w przypadku wnioskodawczyni nie spełnia ona warunków wskazanych w powyższym przepisie ponieważ po dniu 1 lipca 1991 roku nie była ona objęta jako dziennikarz układem zbiorowym pracy a tym samym nie wykonywała pracy dziennikarskiej w rozumieniu powyższego przepisu.

Organ rentowy nie kwestionuje ,że wnioskodawczyni do dnia 1 lipca 1991 roku wykonywała pracę dziennikarską objętą Układem Zbiorowym Pracy dziennikarzy i okres ten został zaliczony wnioskodawczyni jako okres pracy w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości ,że od dnia 1 lipca 1991 roku wnioskodawczyni nie była objęta powyższym układem zbiorowym ale również w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych przez Sąd ustaleń wynika ,że jej praca niczym nie różniła się od tej jaką wykonywała przed powyżej wskazaną datą. Wnioskodawczyni dalej pracowała jako dziennikarz , w pełnym wymiarze czasu pracy i była wynagradzana na tych samych zasadach. Świadczyła pracę na rzecz gazety (...).

W wyroku z dnia 26 maja 1999 roku jaki zapadł w sprawie o sygnaturze akt II UKN 665/98 (OSNP 2000/12/487) Sad Najwyższy wskazał ,że prawo do emerytury na podstawie § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7

lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) nabywa dziennikarz, który ma wymagany tym przepisem wiek i okres zatrudnienia, w tym okres pracy dziennikarskiej, niezależnie od tego czy w dacie spełnienia tych warunków był objęty układem zbiorowym pracy dziennikarzy.

Wskazać należy, że powyższe rozstrzygnięcie zapadło na gruncie poprzednio obowiązujących przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 1982 roku o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. nr 40 poz. 267 ze zm.) ale rozważania Sądu Najwyższego dotyczące interpretowania przepisu art.13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43 ze zm.) nadal pozostają aktualne .

W uzasadnieniu powyższego rozstrzygnięcia Sąd Najwyższy wskazał, że pierwsza część tego przepisu jest definicją pracy dziennikarza.

W przypadku dziennikarzy nie ma regulacji w zakresie odrębnego systemu zaopatrzenia emerytalnego, nie ma też ustawowego uregulowania ich praw i obowiązków. Odesłanie do układu zbiorowego oznacza, że osoby, które obejmuje ten układ są dziennikarzami w rozumieniu przepisów emerytalnych. Nie można tego rozumieć jako wymogu zawarcia układu zbiorowego pracy lecz jako stwierdzenie, że osoba wykonująca w redakcjach lub innych mediach pracę nazwaną w układzie zbiorowym pracą dziennikarską jest dziennikarzem w rozumieniu przepisów emerytalnych.

Traktowanie tego uregulowania jako warunku prowadziło do sytuacji, że zarówno po wejściu w życie ustawy z dnia 29 września 1994 r. o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 113, poz. 547) jak i przed zmianą Kodeksu pracy, byłaby sprzeczność między przepisem rozporządzenia a przepisem ustawy. Przepis art. 54 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin przyznaje uprawnienia wszystkim pracownikom wykonującym pracę uznaną za pracę w szczególnym charakterze niezależnie od tego u jakiego pracodawcy pracują i jakie są warunki zawartej z nimi umowy o pracę. Układ zbiorowy pracy zarówno w aktualnym jak i poprzednim stanie prawnym miał zawsze charakter umowy. Umowa taka mogła być w każdym czasie rozwiązana za porozumieniem stron lub przez wypowiedzenie układu przez jedną ze stron. Nie do przyjęcia jest uzależnienie prawa do świadczeń przyznanych ustawą od woli stron zawierających układ zbiorowy.

Zgodnie z art. 238 Kodeksu pracy w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją układ zbiorowy pracy był zawierany dla pracowników zatrudnionych w zakładach pracy należących do danej gałęzi pracy lub zawodu. Układ zbiorowy pracy dziennikarzy został zawarty na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 kwietnia 1987 r. w sprawie ustalenia zawodów, dla których mogą być zawierane układy zbiorowe pracy (Dz. U. Nr 15, poz. 91). Na podstawie tych przepisów funkcjonował jednolity układ zbiorowy obejmujący wszystkich dziennikarzy niezależnie od tego gdzie byli zatrudnieni. Każdy dziennikarz był objęty tym układem zbiorowym i mógł skorzystać z prawa do emerytury na podstawie § 13 rozporządzenia, jeżeli spełniał wymagane warunki. Z mocy art. 9 ust. 1 powołanej ustawy z dnia 29 września 1994 r. o zmianie ustawy Kodeks pracy dotychczasowe układy zbiorowe utraciły moc z upływem 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2-7. Przepis art. 9 ust. 5 stanowi, że jeżeli pracowników zatrudnionych u danego pracodawcy nie obowiązuje układ zbiorowy zawarty po wejściu w życie ustawy, postanowienia układów, które utraciły moc dotyczące uprawnień i świadczeń dla pracowników, stają się z mocy prawa postanowieniami regulaminu obowiązującego u danego pracodawcy. Mimo utraty mocy układu zbiorowego, pracownik zachowuje określone tym układem uprawnienia. Nowe układy zbiorowe mogły być zawierane na podstawie art. 238 i nast. Kodeksu pracy w brzmieniu nadanym tą ustawą. Przepisy te nie przewidują zawierania układów zbiorowych dla wszystkich pracowników danego zawodu. Mogą być zawierane zakładowe lub ponadzakładowe układy zbiorowe. Te ostatnie są zawierane przez ponadzakładowe organizacje związkowe i organizacje pracodawców. Taki układ zbiorowy nie obejmuje pracowników zatrudnionych u pracodawców nie należących do organizacji pracodawców. W obecnym stanie prawnym traktowanie przepisu § 13 rozporządzenia jako ustanawiającego warunek skorzystania z określonych w nim uprawnień spowodowałoby trudności w interpretacji tego przepisu. Nie jest bowiem jasne czy dla spełnienia tego warunku wystarczyłoby zawarcie zakładowego zbiorowego układu pracy w zakładzie

pracy zatrudniającym dziennikarzy, czy też wymagane jest zawarcie układu ponadzakładowego. I w jednym i w drugim wypadku wystąpiłaby nierówność wobec prawa. Uprawnienia emerytalne pracownika zależałyby od tego czy jego pracodawca zawarł układ zbiorowy pracy lub przystąpił do takiego układu.

Przepis § 13 rozporządzenia jest zgodny z art. 53 ust. 3 pkt 4, 54 ust. 1 i 55 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin tylko w przypadku, jeżeli zapis dotyczący objęcia układem zbiorowym pracy dziennikarzy rozumie się jako definicję rodzaju pracy dziennikarza. Nawet w stanie prawnym obowiązującym przed zmianą Kodeksu pracy zwrot "objęty układem zbiorowym pracy dziennikarzy" należało rozumieć jako "spełniający warunki określone w układzie zbiorowym pracy dziennikarzy". Uprawnienia emerytalne przysługiwałyby także w przypadku wygaśnięcia lub rozwiązania układu zbiorowego pracy dziennikarzy.

W poszczególnych przypadkach mogą występować wątpliwości czy dany pracownik jest dziennikarzem w rozumieniu przepisów emerytalnych. W takiej sytuacji w ustaleniach faktycznych mogą być pomocne sformułowania nieobowiązującego już układu zbiorowego pracy dziennikarzy. Dlatego omawiany zwrot nie został wykreślony przy nowelizacji rozporządzenia.

W przypadku wnioskodawczynie nie istnieją wątpliwości co do jej statusu dziennikarza bowiem wykonywała ona tę samą pracę, którą wykonywała u tego samego pracodawcy w czasie, kiedy był objęta układem zbiorowym pracy dziennikarzy.

Nie jest zasadny również zarzut organu rentowego, że wnioskodawczynie do dnia 1 stycznia 2009 roku nie posiada wymaganego 15 letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Po odliczeniu okresu urlopu wychowawczego oraz okresów zasiłków chorobowych, wnioskodawczynie na dzień 1 stycznia 2009 roku legitymuje się ponad 20 letnim stażem pracy w warunkach szczególnych –pracy dziennikarskiej.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴§2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawczynie prawo do rekompensaty.

ZARZĄDZENIE

Wyrok z uzasadnieniem i aktami rentowymi doręczyć peł. ZUS z pouczeniem, z obowiązkiem zwrotu akt rentowym w przypadku wniesienia apelacji.

17.12.2018